

ЕЙГЛЕТИЕРОВИ

Анри Троая

ВЪЛНЕНИЯ

*Психологическа семейна драма
в най-добрите традиции
на френската литература!*

enthusiast

Henri Troyat
LES EYGLETIERE 3. La Malandre
©Editions Flammarion, Paris, 1967

Анри Троая
ВЪЛНЕНИЯ

© Никола Шивачев, превод, 1973, 1980, 1993, 2004, 2017
© Вихра Стоева, художник на корицата, 2017
© „Алто комюникейшънс енд пъблишинг“ ООД, 2017
Enthusiast – запазена марка
на „Алто комюникейшънс енд пъблишинг“ ООД
ISBN 978-619-164-212-0

ЕЙГЛЕТИЕРОВИ

Анри Троя ВЪЛНЕНИЯ

Превод от френски Никола Шивачев

enthusiast

София, 2017

Десет часът и двадесет минути – от ден на ден той ставаше все по-късно. Как можеше да спи при шума, който тя вдигаше, когато тракаше на машината?! И то настанен в това малко антре без прозорец! „Да го изтегля за крака или да го оставя да спи?“ – питаше се Франсоаз, като отправяше поглед към вратата на вестибюла. Жълтата боя беше шупнала по средата. Франсоаз съжаляваше, че не бе избрала друг цвят, когато беше пребоядисвала апартамента: например бледосиньо или светлозелено. Ръцете ѝ отново допряха клавишите: „До половин час ще го завърша!“. Текстът, който преписваше за фирма „Топ-Копи“, както обикновено беше толкова досаден, че тя дори не се мъчеше да разбере смисъла: юридически анализи, изпълнени с графи и цифри. Беше обещала да предаде всичко до обяд. А през това време Александър работеше над преводите си, седнал на маса в едно кафене. Всъщност той обичаше да работи при шум и движение на хора. Ненавистта му към условностите го караше да избягва всичко, което можеше да създаде удобство на мисълта му. Ето че времето започваше да се оправя. Слънчев лъч проникна в стаята. Рамката на вратата блесна като мед. Дръжката на вратата се завъртя и Николà се показа на прага със сънливо лице, с коси, бухнали като черна вълна на темето, и с разсеян поглед. Носеше една стара пижама на Александър с протъркани маншети. Разкопчан, горнището на пижамата се развяваше на гърдите му, панталонът висеше отпуснато на бедрата му. При всяка крачка рискуваше да го загуби. Ако това станеше, Франсоаз щеше да се смути повече от него. Тя предполагаше, че той е много безсрамен. Като баща си. Но у Александър това отвращение към предразсъдъците, мислеше си тя, беше резултат на размишление, докато у Николà всичко беше инстинктивно. Той се прозя и мина в кухнята баня, за да се измие.

- Знаеш ли колко е часът? – извика тя.
- Не.
- Десет и половина.
- Аха!

– Щом се приготвиш, оправи веднага леглото си.

Той не отговори.

– Да оправиш леглото си! – повтори тя.

– Добре де, добре!

– Тогава побързай!

– Побързай, побързай! По-лоша си от майка ми!

Тя се усмихна при мисълта, че може да я сравнява с майка си, когато беше едва с три години по-голяма от него. Тръбите ръмжаха. Миеше се под душа. Тя го чу как пее сред ромола на водата. Най-сетне се появи отново: пижамата беше залепнала на места по лошо избърсаното му тяло, капки вода блестяха в косите му. Франсоаз му хвърли бърз поглед и продължи да пише.

– Ще ми направиш ли кафе? – попита той.

– Не. Много бързам!

– Не си много любезна!

Той се завъртя на петите си. Клечки щракаха една след друга. Десетина. Франсоаз се въздържа да се намеси. После се чу звън на съдове:

– Франсоаз, къде е захарта?

– Потърси!

Хлопна врата на шкаф. Никола̀ се вълнуваше.

– По дяволите! По дяволите! Никога не е на едно и също място! Къде си я завряла? Кажи де!... Ах, млякото изкипя!

Сега вече тя се втурна в кухнята: не беше вярно. Никола̀ я гледаше, смеейки се. И тя се засмя, блъсна го, взе тенджерката от ръцете му и наля кафето в една купичка. Той го изпи прав. Тя не пожела да му намаже филийки с масло.

– Ще ми помогнеш ли да си оправя леглото? – попита я той с още пълна уста.

Очите му блестяха. Тя склони, мърморейки:

– Няма да мога да свърша до обяд.

Той я придружи в антрето: до дюшека, поставен върху самия под, бяха захвърлени криминален роман и пепелник, препълнен с угарки. Франсоаз вдигна завивката, чаршафите. Той се учудваше на енергията ѝ.

– Лъвско месо си яла!

– А ти ряпа! Надявам се, че след малко ще станеш по-темпераментен, за да се явиш в кожарския магазин.

– Кой кожарски магазин?

– Тоя от малките обяви.

– Ах, малките обяви! Не им вярвам вече. Като се явиш, мястото е винаги заето!

– Защото се явяваш много късно!

От два месеца, откакто тя следеше за него обявите за предлагане на работа във вестниците, той се влачеше по тия адреси с все по-голямо отвращение. Навярно когато се е представял, видът му е бил толкова отчаян, че никой не е искал да го наеме.

Те изправиха дюшека към стената, за да отворят пътя, поставиха сгънатите чаршафи отгоре и покриха всичко с одеялото. После Франсоаз се върна при пишещата си машина. Николà започна да се облича във вестибюла.

– Кое повече харесваш – синьото ми поло или червеното? – попита той.

Тя отвърна „червеното“ и написа една дума погрешно. В единадесет часа и двадесет минути беше свършила. Фирма „Топ-Копи“ се намираще на булевард „Бертие“. Трябваше да прекоси цял Париж.

– Нямаме нищо за обяд – каза тя. – Ще купиш пълнени домати и панирани крачета.

Той направи гримаса.

– Не обичаш ли вече панирани крачета? – попита тя.

– Да, когато са на масата! Но сега трябва да ходя да ги търся!

– Наистина прекаляваш! Нямаш никаква работа, а пък мърмориш! Ах! Не забравяй хляб! Освен това сложи масата...

Николà се изправи пред нея. Беше навлякъл синьото си поло. Може би, защото тя му бе казала, че предпочита червеното.

– Излишно е да тичам да търся работа – каза той. – Ангажирай ме веднага за прислужничка! Имаш ли пари?

Тя отвори дамската си чанта, извади една банкнота от десет франка и изведнъж се сети:

– Вчера ти бях дала пет франка за хляб. Не си ми върнал остатъка.

– Наистина! Съвсем забравих! Почакай малко...

Затършува в джобовете си с почтен и загрижен вид. След миг изръмжа:

– Какво ли съм ги направил! А, да! Купих си цигари!...

– Така значи!

– Ще ти ги върна, когато започна да печеля! – каза той с патос.

– Глупаво е да пушиш толкова!

– Защо? Я виж баща ми!

На Франсоаз ѝ се струваше, че от известно време Никола̀ изпитваше удоволствие да употребява думата „баща“ в разговор, сякаш това за него беше някакъв реванш. Тя му подаде десетте франка, погледна се набързо в огледалото, отвори вратата и се спусна по стълбите.

Анри Троя
ВЪЛНЕНИЯ

Превод *Никола Шивачев*
Редактор *Мария Чунчева*
Художник *Вихра Стоева*
Коректор *Снежана Бошнакова*
Предпечат *Лиляна Карагьозова*

Френска. Пето издание
Формат 60 × 90/16
Печатни коли 21,5

ISBN 978-619-164-212-0

Издава

enthusiast

Запазена марка

на „Алто комуникайшънс енд пблшиинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ № 20
тел. 02/ 943 87 16
e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите с отстъпка
от www.bookstore.enthusiast.bg

www.bookstore.enthusiast.bg

Печат *DPX*

Анри Троая

ЕЙГЛЕТИЕРОВИ

ВЪЛНЕНИЯ

Романът „Вълнения“ е последната част от трилогията на Анри Троая за вълнуващата история на една френска фамилия.

Жан-Марк прекратява връзката си със своята мащеха Карол, но това не е достатъчно, за да се възстанови мирът в семейство Ейглетиеер. Дълбоко наранен от предателството на сина си, Филип Ейглетиеер вече не иска да го вижда. Нещо повече, Филип е готов да падне на колене, само и само да си върне невярната съпруга. Тя, от своя страна, му връща жестоко за всичките му изневери. И потънал в своята егоистична битка, Филип забравя дори собствените си деца. Той не се интересува, че Даниел, който се жени на 19 години и става баща, живее при семейството на жена си; нехае за абсурдната ситуация, в която се оказва дъщеря му Франсоаз, разкъсвана между любовта си към циничния си съпруг Александър Козлов и към неговия незаконен син – чаровния Никола; нито че Жан-Марк планира да се омъжи за снобката Валери, от страх че не може да се справи сам с живота си.

Умората, която идва неизбежно с годините, „вълчий“ апетит на младостта, обсебията от смъртта, предизвикателствата на съвременния живот, предсмъртните стонове на една остаряла социална система, пълна със „загнили места“ – такива теми се обсъждат в този горчив роман, с който Троая приключва сагата за семейство Ейглетиеер.

www.enthusiast.bg

Цена 17 лв.